

Mens spørgs- målene haglede ned....

(REJSESEKRETÆRENS AFSKEDSREPLIK)

Mødet med unge gymnasiaster og lærerstuderende, der ikke kendte sandheden og heller ikke havde det fjerneste ønske om at lære den at kende, var

det deprimerende øjeblik i jobbet som rejsesekretær. Og det øjeblik kom ikke så sjældent!

Hvad skulle man stille op?

Mens spørgsmålene haglede ned over ens hoved, de evindelige samme spørgsmål, hvis eneste hensigt som oftest var at befri sig selv for skylden overfor Gud og sætte Gud på den anklagebænk, som mennesket skal sidde på, kunne man ikke lade være at tænke på, at hvis disse ikke-sandhedssøgende mennesker skulle komme til tro, skulle der ske intet mindre end et mirakel.

Om miraklet skete? - tja, det ved Gud!

Ikke mindre deprimerende var mødet med de mere eller mindre kristeligt prægede idealister, der ønskede en kristendom uden tro på Jesus af Nazareth. For dem var omvendelsen-hvis man da i det hele taget kunne tale om en sådan-identisk med et næstekærligt liv. Og det var dem nok!

Guds tale om synd og nåde, frelse og fortabelse var disse mennesker uforståelig, eller de var i hvert fald udo-ver dette stadium, og bibelens Gud var dem for lille.

Om det er ørkesløst eller unyttigt at tale med sådanne mennesker? Gud har befalet det!

Men lad mig nu ikke være sortseen-de! Der var også mange-ja flest-opmuntringer.

Inspirerende var det at sidde blandt en flok gymnasiaster, som ikke skjulte, at de ikke kendte noget til det kristne budskab, og derfor havde en åbenhed og videbegærlighed, som man

sjældent finder det hos studenter(!).

Dejligt var det, når en og anden efter et møde kom frem med de mere personlige og derfor også alvorlige spørgsmål, og man da fik lov til at give sådant et søgende menneske evangeliet. Sådanne "nær-ved-Guds-rige-mennesker" (og dette sagt i positiv mening) findes der slet ikke så få af rundt omkring i vort arbejde.

Og opmuntrende var det at få lov til at se mennesker gå over fra mørkets rige til Guds rige. En af de bedste hilser, jeg nogensinde er blevet budt velkommen med, var denne, som jeg fik et sted kort tid efter Løgumkloster-weekenden: "Nu er antallet af kristne på skolen fordoblet. Nu er vi 2!" Ved sådan en lejlighed er der kun et ord, der dækker ens følelser, og det er desværre et fremmedord, nemlig: Halleluja.

Berigende var det, at være med på vore lejre og stævner, hvor unge med samme tro og samme problemer kunne hente hjælp til det daglige hverdagsliv.

Svært var det, når man-sandheden tro-måtte råde nogle til at starte et KFS-arbejde på trods af et andet eksisterende kristeligt arbejde, fordi det så ud til at være den eneste måde, hvorved en klar evangelisk tale kunne komme til orde på studiestedet.

Endvidere mindes jeg med glæde det berigende bedefællesskab med de "faste" KFS'ere, hvor man kunne fornemme et virkeligt personligt ansvar for deres ikke-kristne kammeraters frelse.

Til sidst kunne det måske hjælpe en og anden at høre, at man ikke skal tabe modet, fordi der ikke kommer mange til møderne. Et sted kom der til første møde foruden tillidsmanden og hans efterfølger kun én, og det efter at der var uddelt 400 indbydelser! Man tabte imidlertid ikke modet, men indbød frimodigt til et nyt møde. Til dette kom der 2, nemlig de førstnævnt-

te. Alligevel fortsætter de arbejdet i tro til, at Gud, der har kaldet dem ind i sin tjeneste, også har en mening med dette.

For Guds børn ræsonnerer undertiden på en underlig måde, som ikke alle forstår-----

K a i K j æ r - H a n s e n